

Wilt u reageren op iets wat u in Libelle heeft gelezen of een ervaring beschrijven? Schrijf ons! Het adres is Beste Libelle, Postbus 1742, 2130 JC Hoofddorp t.a.v. Lidia de Leeuw. Fax: 023-556 40 99. E-mail: beste.libelle@libelle.nl. Vermeld uw naam, adres én telefoonnummer. Uw brief mag niet eerder in druk zijn verschenen. U krijgt bericht wanneer uw brief wordt geplaatst (eventueel bewerkt). Uw reactie is van harte welkom!

Boos op Eva

De column van Eva Goes uit Jemen maakt me erg boos. Het stukje van mevrouw Goes straalt een erg luxe rijkeluis-sfeer uit. En dat stoort me enorm. Ik ben bijna tachtig jaar en het doet me erg denken aan de situatie vroeger in Nederland. Stelt u zich Nederland voor, aan het begin van de vorige eeuw. Een meisje van twaalf, eigenlijk een kind nog, werkt als dienstmeisje voor hele dagen. Ze is het dienstertje van meneer en mevrouw. Haar plaats is in de keuken. En dat betekent onder andere dat ze zomer en winter

uitsluitend beschikking heeft over koud water. Ook om zich te wassen. Heeft ze in de ogen van mevrouw een te nette jurk aan? Dan moet ze terug naar huis om iets passenders aan te trekken. Rijkelui versus mindere mensen. Kinderen van een mindere God. Jemen anno 2003. Daar woont rijke mevrouw Goes. Ze laat zich voor alles bedienen door *the maid*, de dienstmeid. Ze heeft een heerlijk leventje en wordt nergens moe van. De dame met kinderen van een mindere... Allah, in dit geval.

Anoniem

wat een blunder

Ik was net zestien jaar oud toen ik in 1974 als leerling-verpleegster op de afdeling geriatrie (ouderenzorg) van een verzorgingshuis in Monster werkte. Ik was heel erg gemotiveerd. Geriatrie was een gesloten afdeling en ik had de sleutel van de deur. Ik liep in mijn kraakheldere schort rond en bood hier wat hulp bij de toiletgang en daar wat met het drinken. In de gang kwam ik een wat oudere man tegen, met zijn bril half op zijn neus. Ik zette de bril weer recht en zei: "Zo meneer, nu staat het weer netjes." De man glimlachte vriendelijk. Ik voelde me daardoor aangemoedigd om ook even zijn neus af te veggen. En omdat ik toch bezig was, trok ik zijn broek en de kraag van zijn jasje recht. "Dank u wel, zuster", zei de man, "maar kunt u me er nu even uitlaten? Dan beloof ik dat ik volgende week mijn broer weer kom opzoeken."

Lenie Huyssen

reactie

Willen wij onze overvloed liever niet delen?

In Libelle 26 geeft het lezeressenpanel antwoord op de vraag: 'Mag een asielzoeker langer dan vijf jaar wachten op een vluchtelingenstatus?' Ik vind het een van de lastigste discussies die je kunt voeren. Een van de antwoorden houdt mij bezig: "Economische vluchtelingen zijn niet wel-

kom in ons land." Ik woon vlakbij een asielzoekerscentrum. Ik maak van dichterbij mee wat een grenzeloos verdriet er achter het verhaal van deze asielzoekers zit. Al jaren in Nederland, Nederlands geleerd en onderwijs gevolgd. Dan teruggestuurd worden, omdat je een economische vluchteling bent. En dat zeggen wij vanuit onze vrijheid. Wie zijn wij dat we bepalen dat dit stukje van de wereld ons land is? Waar we grenzen omheen zetten en waarbij we bepalen wie er wel in mag en wie niet? Ik stel me voor dat ik leef in een land waar niets is. Dat misschien verwoest is door oorlogen. Ik zou mijn kinderen oppakken en naar een land vertrekken waar ik een nieuw bestaan kan opbouwen. Ik zou mijn handen uit m'n mouwen steken en het werk doen dat ze in dat land liever niet zelf doen. En bidden dat ik niet word teruggestuurd omdat zij hun overvloed liever niet willen delen. De wijze waarop we nu economische vluchtelingen het land uitzetten is mensonterend. Als we vinden dat niet iedereen in Nederland mag blijven, is het dan niet onze humane plicht om deze mensen te helpen in hun eigen land een bestaan op te bouwen?

Els Lammers

Een drukke jongen met rare tics

Met een glimlach kijk ik naar buiten. Daar speelt onze zoon Angelo van zeven jaar met de buurjongens. Dat was een jaar geleden wel anders. Hij was hyperactief en agressief. Bovendien had hij last van tics, zoals knippen met zijn ogen, kuchen en gekke ge-

maken hadden met – voor hem – verkeerde voeding. We mochten meedoen aan een onderzoek en binnen een maand verdwenen de klachten. Angelo kwam tot rust. We zijn er stapje voor stapje achtergekomen dat hij allergisch is, niet voor de bekende allergieveroor-

"Binnen een maand verdwenen de klachten"

zichten trekken. Op school kon hij moeilijk zijn plekje vinden. De kinderen vonden hem een stomme, drukke jongen met rare tics. We hebben ons jaren afgevraagd wat de oorzaak zou kunnen zijn van de klachten. We wilden er graag wat aan doen, want het hele gezin had er last van. Via de website van de Stichting Voedselallergie kwamen we erachter dat zijn klachten te

zakers als kleur-, geur-, en smaakstoffen, maar voor 'normale dingen', zoals tomaten en aardappelen. We zijn ontzettend blij dat we aan het onderzoek hebben meegedaan. Want als je kind gelukkig is, ben je dat zelf ook.

Katja Siang

Kijk voor meer informatie op www.stichtingvoedselallergie.nl of bel tel. 033-465 50 98.